

Lied voor de Veteranen van Nederlands Indië

Net 18 jaar geworden, nog herstellend van de oorlog,
en gretig naar de eeuwigdurende vrede.
Overall schalde de leuze : Verdomme, nooit meer oorlog.
Al het leed dat door miljoenen is geleden.
Instrumentmaker, dat is wat ik wilde worden.
De toekomst stond mij nu duidelijk voor de geest.
Ik zal een bijdrage leveren aan de wetenschap.
Nooit is mijn beeld zo verhelderend geweest.
De oproep voor m'n diensttijd plofte op de mat,
of ik m'n vaderland in Indië wil komen dienen.
En voordat ik besepte wat mij overkwam,
voer ik de Waterweg af, richting zee.
En ik neuriede: Nou tabé dan, ik groet je mijn mooi Amsterdam,
ik neem straks een apie voor je mee!

Ik krijg 't m'n strot niet uit:
't Horrorbeeld waarmee ik moet leren leven.
Hoe m'n slapie, op patrouille, door een kogel werd geraakt.
Hoe hij in m'n armen huilend lag te beven.
'n Korte doodstrijd; Goddank hij verlost van pijn.
Ik zou z'n meissie een heel lief kaartje sturen,
hoe mooi het was om in Indië te zijn.
Die Tropische hitte en steeds dat oerwoudgeluid.
Mijn God, ik krijg het m'n strot niet uit.

Na een lange, lange zeereis, zeeziektes overwonnen,
't Suezkanaal, de oceaan overgestoken
De tropenwarmte kwam steeds meer naderbij.
Batavia, drie eeuwen, ononderbroken.
Specerijen in schepen volgeladen,
roofden wij, gewelddadig de eilanden leeg.
Duizenden en meer nog lieten daar het leven
en de winsthonger bij de superrijken steeg.
Ik werd ergens in Bandung gestationeerd.
Die Indischman boog heel diep voor ons neer.
Z'n gediensstigheid verkrampde in m'n ziel,
want elke opstand sloeg de "Beland" neer.
En ik neuriede: Terang Boelan, ik ga je gauw verlaten.
Wellicht ben ik met de Kerst weer thuis

Ik krijg het m'n strot niet uit.
Opeens komt alles heel helder weer naar boven.
Vooral s' nachts in het pikke-, pikkedonker om me heen,

dan staan de Kampongs weer in lichterlaaie.
Het beeld snijdt als een mes door merg en been.
En op mijn vraag, waar dat in Godsnaam voor moest dienen,
dat wij jongens tot een beest worden gemaakt,
terwijl zij alleen maar willen; hun eigen land regeren.
Ik krijg het m'n strot maar niet uitgebraakt.

Na ruim 3 jaar van politionele acties,
met Bung Karno en ook Mohammed Hatta.
Tienduizenden gesneuveld in de nat, sompige dessa's.
Eindelijk de vrede gesloten in Linggadjatti.
Verloren jeugd, zo heb ik dat ervaren.
Volkomen zinloos, geestelijk verkracht.
Door Amerika in de steek gelaten.
Door de Javaan hartstochtelijk veracht.
Met tederheid hield ik de kleine nonja vast,
die jarenlang m'n kleding had gewassen,
en regelmatig met mij in de klamboe lag,
als ik met het angstzweet huilend stond te plassen.
En ik neuriede: Ik hou van Holland
met je bossen en je hei.
M'n Lieve nonja , straks eet ik weer rijstebrij.

Ik krijg het verdomme m'n strot niet uit.
M'n maag speelt op als ik m'n ogen dichtdoe.
En iedere nacht altijd gillend van de angsten naast mijn bed sta.
De tranenstroom langs m'n gezicht neemt alsmaar toe,
dat vervloekte beeld van pijn en van verdriet.
En bij mijn thuiskomst herkende men mij niet.
Er was geen zegetocht; dan ben je een "loser".
Geen heldendom, geen eer men ziet je geheel niet staan.
Kijk daar, daar loopt een gesjeesde Indië Veteraan.

Frits Lambrechts : Voor mijn lieve Ome Hans van Vliet!
November 2016